

ת"פ 1391/12/15 - מדינת ישראל נגד בת אל ביטון

בית משפט השלום בירושלים

22 ינואר 2017

ת"פ 1391-12-15 מדינת ישראל נ' ביטון

בפני כב' השופט יצחק שמעוני

בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ענף תביעות
	משטרת ישראל
המאשימה	
	נגד
	בת אל ביטון
הנאשמת	ע"י ב"כ עוה"ד מוטי רפאלי

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמת, ילידת שנת 1989 תושבת ירושלים, הורשעה על פי הודאתה בעבירות המפורטות בכתב האישום המתוקן, הכולל שני אישומים, בעבירות של איזמים, היזק לרכוש במזיד, תקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור ותקיפה סתם לפי עבירות 192, 452, 273, 288 ו-379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הנאשמת, במועד הארוע, היתה בת זוגתה של אורלי קלשניק (להלן: "המתלוננת") המתגוררת ברחוב מרקו ברוך בירושלים (להלן: "הדירה").

על פי האישום הראשון בכתב האישום, ביום 24.10.15 שוחחה הנאשמת בטלפון עם המתלוננת וכשהתברר לה שנוכח בדירתה של המתלוננת, ירון מזרחי (להלן: "ירון"), הגיעה הנאשמת לדירה, התקרבה למתלוננת, דחפה אותה ובעטה ברגלה, אז נטלה הנאשמת עציץ, זרקה אותו לעבר ירון ודחפה אותו.

בתגובה השתלט ירון על הנאשמת ותפסה עד להגעת השוטרים, כאשר במהלך השתלטותו נשברו משקפי הראיה שלו ונקרעה חולצתו.

במהלך האירוע איימה הנאשמת על ירון בכך שהיא תרצח אותו, תקרא לאחיה שירצח אותו ותקרא לערבים "שיזיינו את בתו". כשהגיעו השוטרים הנאשמת התנגדה למעצרה ושרטה את המתנדב שהיה במקום. בהמשך, בהגיעם לתחנת המשטרה ירקה על אחד השוטרים, בעטה בו ואיימה עליו כי אם לא ישחרר את אזיקיה היא תרצח אותו וכן קיללה את יתר השוטרים בתחנה.

באישום השני, כחודש לפני האירוע הראשון, במהלך שיחה בדירה בין הנאשמת לאם המתלוננת, איימה הנאשמת כי תותיר את בתה יתומה. כמו כן, בעקבות ויכוח בין הנאשמת למתלוננת, משכה הנאשמת בשערה של המתלוננת ותלשה חלק משערותיה.

תסקיר שירות המבחן

2. מהתסקיר עולה, כי הנאשמת בת 27, נעדרת עבר פלילי, גילתה אחריות חלקית לביצוע העבירות המתוארות בכתב באישום המתוקן אך לצד זאת שבה והביעה חרטה ובושה נוכח מעורבותה בפלילים וכן הביעה את רצונה לניהול אורח חיים תקין וחיובי.

בהערכתו את הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, סבר שירות המבחן כי ברקע לעבירות ישנו קושי בהפעלת שיקול דעת ופעולות אמפולסיביות, כך שביחד עם חוסר נטילת אחריות מלאה למעשיה, אלו מהווים יחד גורמי סיכון להישנות העבירות בעתיד.

מאידך, עברה הנקי והמוטיבציה להתערבות טיפולית שיקומית מהווים להערכתם גורמי סיכוי למניעת הישנות עבריינות בעתיד.

לאור האמור ולאור התרשמותם כי עצם ההליך המשפטי הנוכחי, כמו גם הליך מעצרה בתיק זה, מהווים גורם מרתיע ומפחית סיכון להישנות העבירות, ממליץ שירות המבחן על ענישה תומכת שיקום.

המלצתו הינה לצו שירות לתועלת הציבור בהיקף נרחב של 300 שעות ובנוסף צו מבחן למשך 18 חודשים, במהלכו ימשיך הקשר והמעקב בשירותם ותשולב בטיפול לנשים.

בנוסף, המלצתם הינה לענישה מותנית, לצורך הרתעה ומניעה בעתיד וכן פיצוי למתלוננים.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה הסבה את תשומת לב בית המשפט לערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה והם שמירה על שלומו וגופו של האדם.

המאשימה סבורה שמהתנהגות הנאשמת אתה למד, כי אין על הנאשמת מורא מפני הדין ושיש להטיל עליה עונש שישא בחובו מסר ראוי של ענישה מחמירה כדי להגן על האינטרס של שומרי אכיפת החוק.

לטענתה, מתחם הענישה הראוי באישום הראשון נע בין 8 חודשים ל-20 חודשים ובאישום השני נע המתחם בין מספר חודשי מאסר לבין 7 חודשים.

המאשימה תמהה על המלצת שירות המבחן, שכן הנאשמת לא מגלה אחריות מלאה על מעשיה החמורים אותם ביצעה כלפי מתלוננים שונים.

עוד נטען, כי לשם סטייה ממתחם הענישה יש להראות סיכויי שיקום גבוהים בטרם יינתן גזר הדין ועל כן במקרה דנן, אין

לסטות מממדיניות הענישה הנוהגת שכן אין פוטנציאל לשיקום.

המאשימה ביקשה כי יושת עליה עונש של 10 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי לעד תביעה 1.

4. ב"כ הנאשמת טען, כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, האירוע אינו מאפיין את אורח חייה ובאותו יום היתה שתויה. כן יש להתחשב במשברים אותם היא חוותה-מות אימה והגירושין.

לטענתו, הנאשמת לוקחת אחריות מלאה על האירוע הראשון, אך יש לזכור כי מדובר באירוע יחיד של איבוד עשתונות וכי מהתסקיר עולה כי הנאשמת משתפת פעולה ומוכנה לשיקום.

עוד סבר בא כוחה, כי המתחם שהציגה המאשימה איננו נכון וכי יש לקבל את המלצת שירות המבחן, להטיל על הנאשמת של"צ בהיקף נרחב ופיצוי סביר למתלונן וכן שהנאשמת תשאר בפיקוח של שירות המבחן ובשיקום.

5. הנאשמת לאחר שהוזהרה כדין הוסיפה, כי עברה עליה תקופה לחוצה נפשית, מדובר במקרה חד פעמי וכי היא מעוניינת בשיקום.

דין והכרעה

6. עיינתי בתסקיר שירות המבחן ושמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים לעונש.

אשר למתחם הענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק, אני סבור כי, עקרונית, מתחם העונש שקבעה המאשימה הינו מקובל ונכון.

עם זאת, שוכנעתי כי קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מרמת הענישה אותה הציגה המאשימה.

מדובר בנאשמת צעירה בשנים, אשר הודתה במיוחס לה, נטלה אחריות על מעשיה, נעדרת הרשעות קודמות ומדובר באירועים אשר אינם מאפיינים עבריינות לשמה. הסברי הנאשמת לביצוע העבירות יש בהם כדי להצדיק סטייה ממתחם הענישה.

על כן, מצאתי לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן כמפורט בתסקירו המפורט מיום 14.12.16 הכולל ביצוע של"צ בהיקף נרחב וכן צו מבחן למשך 18 חודשים, ובתקופת המבחן תשולב הנאשמת בהליכי שיקום.

7. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים. הנאשמת לא תרצה עונש זה אלא אם תעבור תוך שנתיים מהיום על אחת מהעבירות בהן הורשעה.

ב. הנאשמת תבצע של"צ בהיקף של 300 שעות בהתאם לתכנית שתוכן על ידי שירות המבחן תוך 21 יום מהיום ואשר תדווח לבית המשפט ללא צורך בקיום דיון נוסף. הנאשמת מצווה להיות בקשר עם שירות המבחן.

ג. פיצוי למתלונן עד תביעה 1 בסך 1,000 ₪. הסכום יופקד בקופת בית המשפט ב-4 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.17 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. בתום ההפקדה יעבר מלוא הסכום למתלונן.

ד. ניתן צו מבחן למשך 18 חודשים. הנאשמת מצווה להיות בקשר עם שירות המבחן, וזה ידווח לבית המשפט על התנהגות חריגה של הנאשמת בתקופת המבחן.

העתק יישלח לשירות המבחן.

הודע על זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד טבת תשע"ז, 22 ינואר 2017,